

synes, at der heri findes et stærkt Argument mod Bibeholdelsen af de corporlige Straffe. Man vil vel sige, at disse Straffes Forsvæ- rere forsaavidt ikke ere tilbøiede i Fordom; men det er just et af Fordommens Særkjen- der, at den ikke kan opdage sig selv, thi kunde den det, vilde den jo i samme Dieblis, den blev sig be- vidst, gjøre Plads for Fornuftens og saaledes ophøre at være til *).

Men, selv om man, som Straffelov-Udkastet, vil holde paa den corporlige Tugtelse i en mere indskrænket Sphære, maa jeg dog paa det Bestemteste erklære mig imod den efter tydst Møn- ster tilbannede saakaldte „de Meniges 2den Klasse“. Om denne hedder det i Motiverne til bemeldte Lovudkast Pag. 36 og 37, at „Alle, som høre til denne Klasse, ere i en mindre hæderlig Stilling“, samt at de skulle „ud- sondres“ fra deres Kammerater, med hvilke de desuagtet skulle forrette den samme Tjeneste og staae i samme Geled. Slige Nebfatte kunne ikke benyttes som Gefreidere eller Medlemmer af en Krigsret; de kunne ikke bære Hæders- tegn og maae aflægge Cocarden. Men hvad er alt dette Andet, end en høist følelig infame- rende Straf? saameget føleligere, som den Neb-

satte, synligen mærket, ideligen stilles tilskue mellem sine Jævnlige. Mig forekommer denne Nebfattelste at være en yderst haard Straf, haardere og i mange Tilfælde mindre passende, troer jeg, end man har tænkt sig, hvilket jeg strax skal søge at vise. Som al Urestraf, vil den virke demoraliserende og, efter de forskjellige Individualiteter, enten være et Intet eller uhyre haard. Nei, — lad de Subjecter, der retteligen maatte være hjemfaldne til saadan Behand- ling, lad dem, der ikke „lade sig holde til Or- den“, som ovenfor ytret, fjernes fra Linies Afdelinger; lad dem ikke fordærve de Bedre og heller ikke selv blive pinte og forstøffede ved en daglig gjentagen Idmygelse.

Det er foreslaaet, at saadan Nebfattelste skal finde Sted: 1) naar Noget har forskyldt større Straf end højeste Fængselsstraf, v: 6 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, men 3 Mars offentligt Arbejde dog findes at være en i Forhold til Forbrydelsens Betskaffenhed for haard Straf; 2) for de Forbrydelse, som ere af en vanærende Natur, uden Hensyn til Straf- sens Sværrelse, og 3) for forsatte mindre For- seelser, der karakterisere den Paagjældende som en Person, der „ikke uden legemlig Tugt lader sig holde til Lydighed og Or- den“. En Klasse af Personer som den Sidst- nævnte synes man nærmest at have havt for Die ved at foreslaae Indførelsen af den saa- kaldte 2den Klasse; ja, Motiverne til Udkastet til Disciplinarloven for Landetaten forkynde endog bestemt § 33, at „legemlig Straf er indskrænket til de Menige, som ved at gjøre sig skyldige til Nebfattelste i 2den Klasse, have ved deres Forhold vist, at de ikke uden ved legemlige Straffe kunne holdes i (til) Ly- dighed og Orden“.

Det forekommer mig nu ikke, at der er Grund til at behandle de her nævnte 3 Klas- ser af Personer paa samme Maade eller sætte dem i een Afdeling, og man har ogsaa kun gjort det, fordi man har villet bevare dem samtlige for Tjenesten og ikke har villet gaae ind paa Indførelsen af Disciplinar-Compagnier. Legemlig Strafs Anvendelse paa de under Nr. 3 Nævnte kunde vel, saafremt man overhovedet vil bevare denne Straf, have Noget for sig; men jeg kan paa ingen Maade billige, at en-

og 2 er 4, paa den ene eller den anden Maade, maaskee uden at han selv mærker det, gjøre sig gjældende“.

*) Jeg kan ikke undlade her at berøre nogle Yt- tringer, der findes i et lille Skrift af en ung talentfuld Retskyndig, nuværende Auditeur G. W. Schönberg, under Titel: „Bemærkninger ved Udkastet til en militair Straffelov“.

Forfatteren siger Pag. 9: „Mod Udkas- stets Grundsaetning om denne Straf kan det vel betvivles, at virkelig afgjørende Indvendinger ville fremkomme; skulde der ikke ogsaa hos de Allerfleste være nogen For- dom, maaskee endog lidt Affectation i absolut at forfatte enhver Legemsstraf“ o. s. v.

Hvad den første Deel af Citatet an- gaar, bemærkes, at Udkastets Grundsaetninger om legemlig Strafs Anvendelse dog i det Hele ikke turde vise sig saa afgjort rigtige, hvad jeg nedenfor skal søge at godtgjøre, og hvad angaar Citatets anden Deel, tvivler jeg paa, at Forfatteren, da han nedskrev denne, har vist, at corporlig Straf allerede længe har været aldeles affaaset i tvende af Europas Armeer, af hvilke den ene endog turde være den berømteste.